

Τις τελευταίες μέρες βγαίνουν συνεχώς στην επιφάνεια καταγγελίες γυναικών από το χώρο του αθλητισμού για περιστατικά σεξουαλικών κακοποιήσεων που βίωσαν στο παρελθόν. Την αρχή έκανε η Σοφία Μπεκατώρου, χρυσή ολυμπιονίκης στο άθλημα της Ιστιοπλοΐας, η οποία κατήγγειλε τον βιασμό της πριν από 23 χρόνια από τον αντιπρόεδρο της Ιστιοπλοϊκης Ομοσπονδίας Αδαμόπουλο Α. και μέλος της Νέας Δημοκρατίας. Με αφορμή τη θαρραλέα καταγγελία της Σοφίας Μπεκατώρου βρήκαν τη δύναμη και άλλες γυναίκες να μιλήσουν για τα δικά τους βιώματα. Παράλληλα βγήκαν στο φως καταγγελίες περιστατικών σεξουαλικής κακοποίησης από πρώην καθηγητή του τμήματος Ιστορίας και Αρχαιολογίας του ΑΠΘ.

Η Νέα Δημοκρατία μπροστά στην καταγγελία της Σοφίας έσπευσε να αποστασιοποιηθεί από το δράστη χύνοντας κροκοδείλια δάκρυα για το συγκεκριμένο περιστατικό, τη στιγμή που στο εσωτερικό της υπάρχουν ανοιχτά σεξιστικές, ομοφοβικές, τρανσφοβικές απόψεις, οι οποίες και γίνονται πολιτική γραμμή της κυβέρνησης. **Πρόκειται για υποκριτικότατη στάση όταν στελέχη της ΝΔ, από κοινού με μια σειρά παραγόντων των αστικών επιτελείων της χώρας, είναι μπλεγμένοι σε μια σειρά κακοποιητικών υποθέσεων, ακόμα και περιστατικών παιδεραστίας** (υπόθεση Γεωργιάδη) αλλά κυκλοφορούν

ανενόχλητοι. Είναι υποκριτικοί όταν εν μέσω καραντίνας επιχειρούν να καταθέσουν νομοσχέδιο για την υποχρεωτική συνεπιμέλεια αγνοώντας δεκάδες διαμαρτυρίες και αντιδράσεις γυναικείων και φεμινιστικών συλλογικοτήτων.

Η αντίδραση μερίδας των ΜΜΕ, σχολιαστών στα social media, ακόμα και η επίσημη απάντηση της Ελληνικής Ιστιοπλοϊκής Ομοσπονδίας για την καταγγελία της Μπεκατώρου ανέδειξαν για ακόμη μια φορά τη διαπλοκή που χαρακτηρίζει τους χώρους του αθλητισμού και των media και, ταυτόχρονα, το σεξισμό που αντιμετωπίζουν οι επιζώσες έμφυλης βίας. Μια ακόμη γυναίκα κρίθηκε επειδή δε μίλησε «έγκαιρα», επειδή «έβαλε το μετάλλιο πάνω από το βιασμό της». Οι σεξουαλικές παρενοχλήσεις, ακόμη και οι βιασμοί είναι πολύ συχνό φαινόμενο σε χώρους εργασίας ή σπουδών από εργοδότες, καθηγητές. **Σε περιβάλλοντα που υπάρχει έντονος ανταγωνισμός όπως ο χώρος του αθλητισμού και ιδιαίτερα του πρωταθλητισμού, ο χώρος του θεάματος και της τηλεόρασης υπάρχει εύφορο πεδίο για την ανάπτυξη σχέσεων εξουσίας και ισχυρής αλληλεξάρτησης.** Άντρες σε ηγετικές «καρέκλες» ασκούνε την εξουσία τους μέσα από τα σώματα των αδύναμων, εκμεταλλευόμενοι φιλοδοξίες, την ταξική τους θέση, τη μεγάλη διαφορά ηλικίας που καθιστά πιο ευάλωτο το θύμα που είναι συνήθως μικρότερης ηλικίας, εκφοβίζοντας ή απειλώντας την καταστροφή μιας καριέρας προκειμένου να προχωρήσουν σε σεξουαλική εκμετάλλευση.

Ειδικά σε περιόδους κρίσης του καπιταλισμού βλέπουμε την έμφυλη βία να εκτινάσσεται, και δικαιώματα υπέρ των γυναικών να καταστρατηγούνται από τις αστικές κυβερνήσεις (βλ. νομοσχέδιο κατά των εκτρώσεων στην Πολωνία κ.ά). Η καπιταλιστική κοινωνία, αναπαράγοντας σε ακραίο βαθμό τις πατριαρχικές σχέσεις εξουσίας, μάς μαθαίνει από μικρή ηλικία πως τα θηλυκά σώματα είναι προς τέρψη των ανδρών ή αναπαραγωγικές μηχανές που δεν ανήκουν σε εμάς τις ίδιες, καλλιεργεί την κουλτούρα του βιασμού. Αυτή η κουλτούρα επιχειρεί να κρατήσει «υποταγμένες» και «αδύναμες» τις γυναίκες, να δημιουργήσει περαιτέρω κατακερματισμούς στην εργατική τάξη και να διαιωνίσει την έμφυλη καταπίεση.

Ταυτόχρονα, **τόσο η κυβέρνηση της ΝΔ όσο και οι προηγούμενες κυβερνήσεις υποβαθμίζουν τις δομές πρόνοιας, ψυχολογικής υποστήριξης και υγείας που είναι ασπίδα για τα πιο καταπιεσμένα κομμάτια της εργατικής τάξης με αποτέλεσμα πολλά θύματα να αποσιωπούν τέτοια περιστατικά**. Έχουν θράσος γιατί εν μέσω πανδημίας και αναγκαστικού εγκλεισμού στο σπίτι δεν πήραν κανένα μέτρο για την προστασία των κακοποιημένων γυναικών. Έχουν θράσος γιατί εκτοξεύουν την ανεργία που χτυπά δυσανάλογα τις γυναίκες και τα ΛΟΑΤΚΙΑ+ άτομα της εργατικής τάξης. Έχουν

θράσος γιατί δεν προστατεύουν τις εργαζόμενες μητέρες και καταστρατηγούν τα δικαιώματά τους. Στην πράξη, η έμφυλη βία αποτελεί θλιβερή καθημερινότητα για γυναίκες και ΛΟΑΤΚΙΑ+ άτομα της εργατικής τάξης που βιώνουν πολλαπλά την καταπίεση.

Χαιρετίζουμε το θάρρος της Σοφίας, αλλά ταυτόχρονα αναρωτιόμαστε τι συμβαίνει στις περιπτώσεις που η επιζώσα δεν είναι ένα επιφανές πρόσωπο που χαίρει εκτίμησης ακόμη και από τα αστικά κόμματα. **Αν η Σοφία αντιμετώπισε όλο αυτό τον καταιγισμό χυδαιολογιών για το πρόσωπό της, τι συμβαίνει στις περιπτώσεις των γυναικών και ΛΟΑΤΚΙΑ+ ατόμων της εργατικής τάξης που υφίστανται τη βία;** Πόσα θύματα χωρίς ονόματα και φωνή μετράμε;

Σε ολόκληρο τον κόσμο, οι αγώνες για την απελευθέρωση από κάθε εκμετάλλευση και καταπίεση βρίσκουν όλο και περισσότερες να σηκώνουν ανάστημα. **Αποτελεί καθήκον για το εργατικό και νεολαιίστικο κίνημα να συνδεθούν με όλους αυτούς τους αγώνες και να γίνουν μαζί ο φόβος του συστήματος και η ελπίδα για καθεμιά που δεν μπορεί να αναπνεύσει εντός του**. Μόνο έτσι το κίνημα θα μπορεί να κοιτάξει κατάματα την πραγματικότητα των βιασμών, κακοποιήσεων, παρενοχλήσεων, διακρίσεων σε βάρος των γυναικών και των ΛΟΑΤΚΙΑ+ ατόμων, που δεν συμβαίνουν κάπου μακριά αλλά βρίσκονται και στην πόρτα μας. Είναι επιβεβλημένο να παλέψουμε για να σπάσουμε τις πατριαρχικές σχέσεις εξουσίας όπου αυτές εμφανίζονται, να τσακίσουμε το σύστημα που τις αναπαράγει, να οικοδομήσουμε έναν κόσμο ισότητας, χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση. **Η επαναστατική και σύγχρονα κομμουνιστική αριστερά οφείλει και θα δίνει πνοή σε αυτή την κατεύθυνση.**

Στο πλευρό της Σοφίας και της κάθε Σοφίας που βρίσκει το θάρρος να μιλήσει, να καταγγείλει, να δώσει φωνή και δύναμη σε τόσες άλλες επιζώσες έμφυλης βίας.

Εμείς σας πιστεύουμε!